

PRILOZI ZA PROUČAVANJE HRVATSKIH
ANTROPONIMA: 1. *Barom, Baromov, Barum, Baromić,*
2. *Zuvela, Žuvela, Zuvelić*

I

Prezime *Baromić* javlja se u Baški i Vrbniku u 15. i 16. stoljeću. Tako se zove poznati senjski kanonik koji je 1493. u Senju osnovao tiskaru, koja je izdala poznata djela *Misal* od 1494. i *Spovid općeno* od 1496. koje je tiskao upravo osnivač Blaž Baromić, i ostala djela, koja je tiskao Grgur Senjanin. Blaž Baromić zove se *Baromić* na izdanju mletačkog brevijara od 1493. (»po pre Blaži Baromići«) i u ispravama senjskoga kaptola od 1484. do 1503, u kojima se spominje kao predstavnik spomenutog kaptola (v. u Šurminovim *Acta croatica*). Na *Misalu* od 1494. potpisao se »ja pop Blaž Baromov sin z Vrbnika« (original daje kraticu *bařmvč*), v. Milčetić, *Starine*, 23, 80 te Breyer, *Senj – kolijevka hrvatskog tiskarstva*, Hrvatski kulturni spomenici, I Senj, izd. JAZU, Zagreb, 1940, 53–8. Kako se sa sigurnošću može reći da se radi o istom tiskaru, nema nikakve sumnje da se potpis na *Misalu* od 1494. ima čitati *Baromov*. Denominacija sa *-ov* umjesto sa *-ić* (koja je također, kao što smo spomenuli, zabilježena za ovo prezime i to mnogo više puta) javlja se u svim našim krajevima, a naročito u Dalmaciji i, kao što i ovdje vidimo, u Hrvatskom primorju (v. i Putanec, *Rad*, 315, 297). U jednoj listini iz 1503, iz koje izlazi da se Blaž Baromić nalazi na poslu senjskoga kaptola u Lagodušićima, zapisano je njegovo prezime *Baronić* (v. Kukuljević, *Listine hrvatske*, 184 i *ARj*, s. v. *Baronić*). Tako se zove i senjski svećenik Matij Baromić koji 1527. pravi oporuku (v. Štefanić, *Radovi Staroslavenskog instituta* II, 231–4), iz koje izlazi da ima bratučeda Jakova koji se nalazi u Baški (»puščam li mom bratu i popu Jakovu vse ča je u njega v Baški shranjeno«). *Matija Baromića* bilježi u Baški 1527. i prof. Štefanić (v. Štefanić, *Jakov Ledesma i njegov »Nauk karstianski«*, XLII). Isti antroponim u obliku *Barom*, bez patronimičnog nastavka *-ić*, nalazi u Vrbniku isti

autor u glagoljskom notarskom spisu iz 1537.: »svoj kasal ki je njim od bivšega Baroma ali njega ostanka ostavljen ali pušćen« (v. Štefanić, o. c. na istoj strani). *Barom* (u originalu *de Barom*) zove se i onaj Baromić koji je izdao 1571. drugo izdanje ćirilskog oficija, koji je bio namijenjen katolicima u Bosni, Dubrovniku i drugdje (v. M. Rešetar i Č. Gianelli, *Dva dubrovačka jezična spomenika iz XVI vijeka*, Beograd, XXVI i LXIII). Na temelju jezične analize teksta Gianelli zaključuje da je ovaj Baromić porijeklom iz Baške. Da su Baromići i Baščani, izlazi i iz jedne isprave iz 1485. koja se čuva u Arhivu JAZU, br. DV-I-110. Tu se spominje neki »presbiter *Barrum* (u listini niže *Barum*) filius Jurize de Bescha«, koji je kapelan Sv. Mihajla u Baški. Da je možda i sam Blaž Baromić Baščanin izlazilo bi iz jednog natpisa: u Senju se na kamenom latinskom natpisu 1496. spominje »dominus Blasius de Besca canonicus segniensis« (v. Kukuljević, *Nadpisi*, 239). Kako u to doba nema u Senju drugoga kanonika *Blaža* osim *Blaža Baromića* (iste godine kada on tiska *Spovid općenu!*), a kao što smo vidjeli ima *Baromića* i Baščana, zaključujem da se tu radi o Blažu Baromiću, koji sam na drugom mjestu kaže da je »Baromov sin z Vrbnika« (v. gore). Blaž Baromić je u Vrbniku bio klerik (žakan) i tu je 1471. služio mladu misu (v. Štefanić, *Enciklopedija Jugoslavije*. s. v. *Baromić*). Vjerojatno zbog toga, jer je Vrbnik veće mjesto, Blaž Baromić za sebe kaže da je »z Vrbnika«. S druge strane, na natpisu kaže da je iz Baške, vjerojatno s toga jer mu je poznato, ukoliko su njegovi stari već 1496. i bili u Vrbniku, da je sijelo obitelji u Baški. Po svemu bi, dakle, izlazilo da je obitelj s nadimkom *Barom* porijeklom iz Baške i da se koncem 15. stoljeća preselila u Vrbnik, i to možda ne potpuno i stalno.

Etimologija ovoga prezimena nije toliko teška koliko je komplicirana. Vokalizam *-um* očito govori da se u osnovi nalazi strana riječ, a zapis prezimena *Baronić*, ako je ispravno čitanje, koje je dao Kukuljević (i Gianelli, o. c. LXII sumnja u Kukuljevićevo čitanje toga mjesta), samo potvrđuje ovu tvrdnju. Kako prema imenu *Bartholomaeus* u našem jeziku nemamo hipokoristika *Barom* (v. naše hipokoristike u Jireček, *Denkschriften der Akademie der Wissenschaften*, 49, I, 29 i *ARj*, s. v; to su: *Bartolus*, *Martolus*, *Barte*, *Bartole*, *Baro*, *Bare*) – tako je htio razriješiti kraticu *bařmvř* sa *Bartolomeov* M. Breyer. (v. Breyer, o. c. 54), – moramo u *Barom*, *Barum* i *Baromić* tražiti drugu osnovu. Isto tako otpada i vezivanje ovoga prezimena s imenom odnosno prezimenom *Baran* i *Baranić* (1533, 1578) koja se susreću u Vrbniku odnosno u Dobrinju (v. Štefanić, *Jakov Ledesma* . . . o. c. XLII). Ovdje je osnova, ako nije *baran* 'jarac' (v. *ARj* s. v.), zaista *Baro* prema *Bartolomej* sa hipokorističkim antroponimnim sufiksom *-an* (v. Maretić, *Rad*, 82, 89–93) koji se nalazi npr. i u krčkom prezimenu *Juranić* prema *Jura* od *Georgius* (sačuvano i u toponimu *Jurandvor*, od **Juranjdvor*). Naš jezik ne poznaje hipokorističkog sufiksa *-om*. U osnovi prezimena *Baromić* odnosno osnovnijih oblika *Barom* i *Barum* nalazi se romansk(o-germansk)a riječ *baron* »barun, vrsta feudalnog vlasnika i feudalne titule« (o

razvoju značenja ove riječi daje podatke Mažuranić u svojim *Prinosima za hrvatski pravno-povijesni rječnik*, I, 42–44) sa neobičnom labijalizacijom krajnjega dentalnog nazala ($-n > -m$). S obzirom na činjenice da su Baromići u to doba Hrvati (ne Romani), da labijalizacija krajnjega $-n$ nije pojava krčkoga romanskoga govora (Bartoli, *Das Dalmatische*, II, 320 veli, ukoliko se i čuje katkada – ne daje nijedan primjer iz starog dalmatskog romanskoga govora – da je importirana iz istarskih romanskih govora), nego je to pojava istarskog i furlanskog talijanskog dijalekta (v. Meyer-Lübke, *Grammatik der Romanischen Sprachen*, I, 377, 378, 379, II, 425 i *Atlante linguistico italo-svizzero*, npr. II, 310, VI, 1069, 1148, VIII, 1527), smatramo da je ova labijalizacija, iako je u našem jeziku sporadična i dosađa nikako protumačena, proizvod našeg dijalekatskog prijelaza krajnjega $-n$ u $-m$. Ovakav prijelaz imamo u dalmatinskim toponimima *Nečujam* za *Nečujan* (na Šolti), *Kašjum* i *Kašljum* za *Kašjun* (v. Skok, *Slavenstvo i romanstvo na jadranskim otocima*, I, 169–171), u našim kopnenim toponimima *Budin* (15. st.) za mađarsko i latinsko *Buda* (današnja Budimpešta), koje vrlo rano alternira sa *Budim* (16. st., potvrde vidi u ARj, s. v., ime *Budim* nose osim toga danas u nas tri mjesna imena kraj Knina, Senja i Vivodine, a *Budin* je kraj Ivanca, v. *Administrativno-teritorijalna podjela i imenik naseljenih mjesta NRH*, Zagreb, 1951, 140), u današnjem ličkom mjesnom imenu *Bužim*, koje se još u 16. st. piše i *Bužin* (v. ARj, s. v., *Bužimâ* ima danas u Bosni i u kraju oko Delnica, v. ARj, s. v. *Bužim*), u našim vrlo popularnim imenima biljaka, koje alterniraju (npr. u Dalmaciji) sa $-n$: $-m$: *pelin* /*pelim*, *bagren*/ *bagrem* (v. ARj, s. v.). Kod većeg dijela donesenih primjera ova se pojava prijelaza $-n > -m$ može tuma, čiti kao daljinska asimilacija po mjestu tvorbe (primjer *Budin* : *Budim*, tako i *baron* : *barom*). *Nečujam* smatram disimilacijom $n-n > n-m$. U nekim se primjerima opaža i kontaktna asimilacija $-un > -um$ (zbog labijalnog vokala prelazi dental u labijal, primjer tur. *harun* »tvrdo-glav, ćudljiv« $> arum$ »isto značenje«, govori se u Bosni, *arumnjak* »suludnjak«, govori se u Lici, v. ARj, s. v.), a neki su mi i nejasni (kao *Ozrem* i *Ozrim* za *Ozren*, današnji toponimi u Srbiji, v. *Imenik mesta*, Beograd, 1956, s. v.), pa bi se u nekim slučajevima moglo misliti i na aloglotsku pojavu. Asimilaciju ovoga tipa opažamo i u drugim slavenskim jezicima: naziv za biljku *Hyoscyamus* (naša *bunika*) alternira u nas i u Čeha *blem/blen* ($-n$ je zajamčeno u rus. *belen*, *belena*, bug. *blenika*, našem *bunika*, kelt. *belenuntiam*, v. Walde-Pokorny, *Vergleichendes Wörterbuch der indogermanischen Sprachen*, II, 180, Machek, *Česká a slovenská jména rostlin*, Prag, 1954, 205, Šulek, *Jugoslavenski imenik bilja*, 18), a o tome drugom zgodom. Ovdje smo konstatareli da je labijalizacija krajnjega $-n$ u našim antroponimima *Barom*, *Barum*, *Baromić* naša idioglotska jezična pojava i da nije romanska pojava, to više što nemamo nikakva dokaza da bi Baromići bili npr. furlanskog porijekla. Bašćanska obitelj Baromić mogla je u danom momentu dobiti nadimak *baron* (za nadimke u našem jeziku v. Hraste, *Übernamen an*

der Ostküste der Adria, Die Welt der Slaven, III, 1958, 398–406) koji joj postaje s vremenom stalnim nadimkom i prezimenom, a labijalizacija krajnjega *-n* nastala je dijalekatskim putem.

Što se tiče pojave prijelaza *-n > -m* u antroponimu *Barom < baron*, potrebno je osvrnuti se i na potpuno obrnutu pojavu *-m > -n*, koja se javlja upravo na terenu čakavskog dijalekta kome pripada i dijalekat Baške na otoku Krku. Ova se pojava javlja u čakavskom dijalektu negdje u drugoj polovici 16. stoljeća i početkom 17. stoljeća (primjeri koji se navode za Novi u Šurminu, *Acta croatica*, 219, ne pripadaju godini 1459, nego 18. stoljeću, kada je načinjen prijepis ovoga teksta koji u originalu ne poznaje prijelaza *-m > -n*, v. Milčetić, *Starine* 33, 153). Novljanski hrvatsko-glagoljski *Blagdanar* iz 1506. još ne pozna ove pojave (v. Vrana, *Rad* 285, 134–5, 136–7). Pozna je tek glagoljica iz Suska i sa Lošinja iz godine 1622. i 1628. i dalje (v. Hamm, *Hrvatski dijalektološki zbornik*, I, 19, te L. Košuta, *Vjesnik državnog arhiva u Rijeci*, I, 177, 178, 179). Isto tako je poznaju lošinjski rukopisni glagoljski tekstovi iz 1590–1630 (v. Hamm, *ib.*, I, 18, 27). Poznaju je i trsatski (prijepis iz 1703), kastavski i mošćenički statut (prijepisi iz 18. st.) (v. Šepić, *Rad* 295, p. 13, 25, 11–12, 315, p. 270). U mošćeničkom se statutu osim toga opaža vrlo interesantna pojava da se *-m* najdulje zadržava pred vokalima *a, o, u*, koji priječe dentalizaciju zbog djelovanja kontaktne asimilacije u vezi sa stražnjim vokalima (v. gore). Dakle je u čakavskom baščanskom dijalektu u 15. stoljeću *baron*, prema onome što smo gore kazali, moglo prijeći u *Barom*.

II

Prezime *Zuvelić* (teže mi je čitati *Žuvelić*, zbog doba kada se javlja ovo prezime) dolazi u Zadru u 14. stoljeću: ... *vinea Vadime Zuvelich* (Zadar, 1338, v. *Codex diplomaticus*, 10, 397), ... *domus Luce Zuvelich* (Zadar, 1364, v. *Codex diplomaticus*, 13, 335) Neki Jakob *Zuvelić* imao je zemlje u selu Kokićanima kod Zadra 1404–27, 1435, cf. Antoljak, *Starine* 49 (1959), 232. Prezime *Žuvela* javlja se danas na otoku Korčuli (vjerojatno ga ima i drugdje, za zagrebačke *Žuvele* znam da su Korčulani): Nikola Ostojić 1853. veli za *Žuvele* iz Vele Luke na Korčuli da je njihovo prvotno obitavalište bilo u Rasohatici pa Blatu i da su se iza 1700. premjestili u Veli Učijak (v. N. Ostojić, *Vela Luka*, Dubrovnik, 1953, 33–4).

Na prvi pogled etimologija ovoga antroponima izgleda vrlo komplicirana, i zaista bi bilo vrlo teško postaviti neku zadovoljavajuću etimologiju ovoga antroponima na temelju poznavanja lingvističkih fakata. Srećom ovo prezime možemo indentificirati i bez lingvističkih supozicija. Ovaj antroponim nalazimo u glagoljskim kalendarima 14–16. stoljeća. Evo što nalazimo u tim kalendarima (kratice se donose prema Vajsu i Gregovu, v. J. Vajs, *Nejstarši breviář hrvatsko-hlaholský*, Prag,

1910 i J. Vajs, *Najstariji hrvatskoglagoljski misal*, Zagreb, 1948. te dr Lj. Gregov, *Kalendar prvog tiskanog glagoljskog misala*, Zagreb, 1952):

23. XII

Slave 73, iz 1375.: *Zoila ereja ispvd.*
 III b 25, iz 1407.: *Zoila ereja isp.*
 Stud. 22, iz 15. st.: *Zoila ereja is.*
 Illir. 8, iz 1435.: *Zoila proroka is. v Zadri*
 Vrbn. I, iz 1456.: *Zoila popa is.*
 BN I, iz 15. st.: *Zoila ereja is.* (ima i 15 XII *Prenes. sgo Zoila*)
 Tiskani misal 1483.: *Zoila ereja isp.*
 Kožičićev oficij 1530.: *Zoila ereja is.*
 Kožičićev misal 1531.: *Zoila ereja i isp. v Zadri*
 Baromićev misal 1494.: *Zoila is.*

23. XII

BN II, iz 1494.: *Zuvela mč.*
 Baromićev brevijar 1493.: *Zuvela ereja is. v Zadri*
 Modrušaninov misal 1528.: *Zuvela ereja is. v Zadri*
 Brozićev misal 1561.: *Zuvela ereja is. v Zadri*

Odatle izlazi da glagoljski tekstovi 15. i 16. stoljeća identificiraju sv. *Zoila* sa *Zuvelom*, pa moramo zaključiti, da su antroponimi *Žuvela* i *Zuvelić* nastali od svetačkog imena *Zuvela*, koje je pak nastalo od *Zoil*.

Relikvije sv. *Zoila* donesene su u Zadar oko 800. i tu položene u crkvu sv. Marije (v. Jireček, *Denkschriften der Akademie der Wissenschaften*, 49, I, 64). Osobna imena prema tom svecu daju se u Zadru (obitelji *de Botono*, *Nassis*, *Soppe*) u 14. stoljeću (v. Jireček, *ib.*). Najstarija potvrda je iz 1233.: *Zoillus filius Gaye*, v. *Codex diplomaticus*, 3, 390. Već u 13. stoljeću dolazi i do prijelaza *-i- > -e-* te zatrpavanja hijata u diftongu: *Coellus*, 1276, Zadar, *Çovellus*, 1292-7, Zadar, *Çovello*, 1312, Zadar, v. *Codex diplomaticus*, volumene za ta godišta i registre te u mene u *Rad*, 315, 341. Prijelaz *zu-* nalazimo već 1279. u Trogiru: Palma Ripidel u svom testamentu nešto daje »*Çuello suo nepoti*« (v. Barada u *Monumenta spectantia historiam Slavorum meridionalium*, 45, 236). Dakle, sve promjene koje je ime *Zoilo* doživjelo da bi postalo *Zuvela*, zabilježene su već u 13. stoljeću.

Prijelazi koji su se dogodili slijedeći su: najprije je *-il* prešlo u *-el* kao u **Kurel* (za *Kuril* i izvedenice v. *ARj*, s. v.) prema *Cyryllus*, odakle nastaje naše prezime *Kurelac* (v. *ARj*, s. v.), zatim je došlo do zatrpavanja hijata u diftonškoj grupi *-oe-*, a paralelno s tim je i *-o-* prešlo u *-u-*, kao što pokazuje trogirski primjer. Mletački izgovor *Žu-* za *Zu-*, koji susrećemo npr. u nazivu *Šolta* (starije mletačko *Solta*) za starohrvatski naziv *Sulet* prema ilirskom *Solenta* (v. Skok, *Slavenstvo i romanstvo*, I, 167-169 te A. Mayer, *Die Sprache der alten Illyrier*, I, 317-318), mogao je nastati na otocima i u gradovima, gdje je bio jači utjecaj mletačkog dijalekta, negdje iza 15. stoljeća (v. i *Rad*, 315, 294), kao što nam pokazuju citirani glagoljski kalendari. Dočetno *-a* je hrvatski an-

troponimni sufiks, koji imamo npr. u *Jura* (već 11. stoljeće, v. Novak - Skok, *Supetarski kartular*, 272) za *Georgius* ili npr. *Dragojla* m., n. sg. (1244, gornja Hrvatska, v. *Codex diplomaticus*, 5, 163-4 i 265) za običnije *Dragojlo* (v. i Maretić, *Rad*, 82, 82-5).

U *Radu*, 315, 341 pod imenom *Zoleo*, iz 1251, (koje sam tumačio kao grafičku ili govornu metatezu za *Zoel*, a moglo bi biti i krivo čitanje za *-co* prema *-eo*, kojega također u našim starim listinama ima dosta, v. u mene *Rad*, 315, s. v. *Toleo*) vezao sam uz osnovu *Zoilus* i trogirski imena *Julle*, *Zulle*, *Xolli*, *Čula*, *Čulla* i *Čola*, misleći kod toga da je od *-il* mogla nastati palatalizacija slijedećeg *-l*, kao što se dogodilo u našem narodnom imenu *Mihalj*, od čega sa spomenutim antroponimnim sufiksom *-a* može nastati i *Mihalja* (odatle ime pisca *Mikalje*, v. Jernej, *Zbornik radova fil. fak.*, Zagreb, 1951, 613 ss. te 1955, 177 ss.), pored kojeg imamo i dan *Miholjevo*, *Miholja* te mjesec *miholjšćak* (i naknadno depalatalizirano u *miholščak*, v. *ARj*, s. v. *miholjštak*), sve prema *Mihael* / *Mihail*. Na takvu palatalizaciju upućuje i naše današnje prezime *Zuglia* (izgovori *Culja*), ako je nastalo prema *Zoilo*, s talijanskim čitanjem *z- > c-*. Kako primjer iz Supetarskog kartulara *Zuli* (11 st.), n. sg., upućuje zbog *-i* na *Julius* (v. Novak - Skok, *Supetarski kartular*, 260, 268 i u mene *Rad*, 315, 292, pass.), morali bismo ipak kod spomenutih imena pretpostaviti da su mogla nastati i prema *Julius* (jedan *Zulo* javlja se već u 9. st., v. Rački, *Documenta*, 5, pass.), barem jedan dio njih.

Résumé

CONTRIBUTIONS À L'ÉTUDE DES ANTHROPONYMES

CROATES: I° *BAROM*, *BAROMOV*, *BARUM*, *BAROMIĆ*, II° *ZUVELA*, *ŽUVELA*, *ZUVELIĆ*

I

Les anthroponymes *Barum* (1485, Baška, île de Krk), *Barom* (1535, 1571 à Vrbnik et Baška), *Baromov* (1494, Senj, avec le suffixe patronymique *-ov* au lieu de *-ić*) et *Baromić* (nom de famille du chanoine et imprimeur segnien Blaise Baromić, 1484-1503, nom de famille d'un autre chanoine segnien Mathieu Baromić de 1527, d'un habitant de Baška de 1527; une fois le même imprimeur est dit *Baronić*, en 1503) proviennent de l'appellatif *baron*, *barun*, avec une labialisation de la consonne finale *-n* en *-m*. Comme une telle labialisation romane n'est pas attestée pour le parler ancien roman (dalmate) de Krk (les *Baromići* sont d'ailleurs à cette époque de prêtres glagolitiques et Croates), l'auteur explique la-dite labialisation comme un phénomène idioglottique: il trouve la même labialisation dans les toponymes **Nečujan > Nečujam* (dissimilation *n-n > n-m*), *Kašljum < *Kašljun < castellione. Budim/Budin* (tous les deux du 15-16e s.) »Buda(pest)«, *Bužin/Bužim* (en Lika, toutes les deux formes attestées depuis le 16e s.), et dans les appellatifs alternants *pelin/pelim*, *bagren/bagrem*. L' auteur, pour le moment, explique la-dite labialisation ou comme une assimilation par distance suivant le lieu d'articulation (labiale + dentale > labiale + labiale) ou comme une assimilation de contact (*-un > -um*). Comme il y a aussi des exemples incompréhensibles, l' auteur se propose de reparler

une autre fois sur le même phénomène linguistique. Quant à la dentalisation čakavienne *-m>-n* (un phénomène de la fin du 16e s. et du commencement du 17e s.) qui pourrait contrarier l'affirmation avancée par l'auteur, l'auteur constate que justement dans la position *-um/-om/-am* (à cause de l'assimilation de contact) le phonème *-m* s'est maintenu le plus longtemps (encore au 18e s. dans le Statut de Mošćenice), ce qui prouve pour l'anthroponyme čakavien. *Barom* que son passage *-n>-m* pouvait être idioglottique dans l'évolution de ce dialecte au 15e s.

II

Les anthroponymes historiques *Zuvelić* (1338, 1364, à Zadar) et synchronique *Zuvela* (à Korčula) s'expliquent par l'auteur comme des anthroponymes provenant du nom de saint *Zuvela*, attesté au 15-16e s. dans les calendriers glagolitiques et équivalant le nom de *Saint Zoilus* (célébré le 23 XII). Saint Zoil est transporté d'Aquilée à Zadar vers le 800 et de tels noms apparaissent à Zadar et à Trogir depuis le 13e s. Les formes attestées dans les diplômes (*Zoillus*, *Zoilus*, *Çoellus*, *Çovellus*, *Çovello*, *Çuello*) démontrent que tous les phénomènes de *Zuvela* < *Zoillus* se produisirent déjà au 13e s.: *-i-* > *-e-*, *-oi-* > *-oe-* > *-ove-*, *zo-* > *zu-*. La prononciation *Zu->Žu-* résulte d'une prononciation vénitienne (comme *Solta* < vén. *Solta* par rapport à l'ancien croate *Sulet* < *Solenta* classique). La finale *-a* représente le suffixe anthroponymique croate qui se trouve par ex. dans *Jura* (11e s.) < *Georgius* et *Dragojla* (13e s., m., n. sg.). Les formes des anthroponymes *Julle*, *Zulle*, *Xolli*, *Çula*, *Çulla*, *Çola* (à Trogir, 13e s.) peuvent être expliquées comme provenant de la palatalisation *-il* > *-ļ* dans *Zoil* ce qui arrive par ex. dans *Mihaļ* et *Mihoļa* »la Saint Michel«, *Mihoļevo* »id.« de *Michael* »Michel«, ou comme des hypocoristiques provenant de *Julius*, surtout à cause d'un n. sg. *Zuli*, attesté dans le chartulaire de Supetar (11e s.). Le nom de famille d'aujourd'hui *Zuglia* (prononcé *Čuļa*, prononciation italienne *z-* > *c-*) parle en faveur de la provenance de *Zoil*.